

WIERZĘ W JEZUSA CHRYSZTUSA

Wykład 7

Ks. Piotr Jaworski

STARY TESTAMENT ZAPOWIADA JEZUSA CHRYSZTUSA

**„Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli!” (Łk 4,21)
– misja Mesjasza wypełnieniem zapowiedzi proroków**

Podczas naszego ubiegłotygodniowego spotkania skupiliśmy się na tym, co prorocy mówili na temat narodzin oczekiwanego Mesjasza. Kontynuując nasze refleksje, zatrzymajmy się dzisiaj na zapowiedziach dotyczących jego przyszłej działalności.

Nieco więcej światła na działalność zapowiedzianego Mesjasza rzucają kolejne dwa prorocтва Izajasza, pochodzące z tzw. „Księgi Emmanuela” (Iz 8,23b–9,6; 11,1-9). W proroctwie zawartym w Iz 8,23b–9,6 możemy przeczytać następujące słowa: „W dawnych czasach upokorzył Pan krainę Zabulona i krainę Neftalego, za to w przyszłości chwiałą okryje drogę do morza, wiodącą przez Jordan, krainę pogańską. Naród kroczący w ciemnościach ujrzał światłość wielką; nad mieszkańcami kraju mroków światło zabłyśło. Pomnożyłeś radość, zwiększyłeś wesele. Rozradowali się przed Tobą, jak się radują we żniwa, jak się weselą przy podziale łupu” (Iz 8,23b-9,2). Choć prorok posługuje się czasem przeszłym, nie ulega najmniejszej wątpliwości, że wypowiedź odnosi się do przyszłości – posłużenie się czasem dokonany ma podkreślić pewność spełnienia się obietnicy¹. Zapowiedź ta sugeruje mającą nastąpić przemianę, którą ilustrują dwie pary antonimów: „upokorzenie – chwala” (Iz 8,23b) oraz „ciemność – światłość” (Iz 9,1). „Światło” jest w Biblii symbolem wybawienia i szczęścia (por. np. Iz 58,8-10; 60,1.20; Mi 7,8; Ps 27,1), podczas gdy „ciemność” – symbolem ucisku i niedoli (por. np. Iz 13,9; 42,7; 49,9; Ps 107,10.14). Zapowiadana zmiana zrodzi wśród ludu wielką radość, zilustrowaną porównaniami o charakterze agrarnym oraz militarnym (radość żniwiarza i wojownika w Iz 9,2)². Źródłem tej wielkiej radości będzie dokonane przez Jahwe wyzwolenie, opisane w słowach: „Bo złamałeś jego ciężkie jarzmo i drzątek na jego ramieniu, pręt jego ciemiezcy, jak w dniu porażki Madianitów” (Iz 9,3). Jarzmo i pręt ciemiezcy – narzędzia i symbole upokorzenia i poddania ludu Izraela – zostaną połamane, a nieprzyjaciel zwyciężony³.

¹ Por. T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1* (Academica 14), Tarnów 1999, s. 99.

² Por. J. Synowiec, *Oto twój król przychodzi. Mesjasz w pismach Starego Przymierza*, Kraków 1992, s. 82.

³ Por. T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 100-101.

A zatem proroctwo to zapowiada Mesjasza jako Wybawcę Izraela?

Od momentu spełnienia się tej zapowiedzi Izraelici nie będą już musieli ograniczać się wyłącznie do wspomniania wielkich dzieł, jakich Bóg dokonał w historii ich narodu (por. wspomniane zwycięstwo Gedeona nad Madianitami, opisane w Sdz 7,15-25), ale będą mogli osobiście doświadczyć pełnej mocy bliskości Jahwe (por. Iz 7,14)⁴. Dokona się to dzięki zapowiedzianemu „Emmanuelowi”: „*Albowiem Dziecię nam się narodziło, Syn został nam dany, na Jego barkach spoczęła władza. Nazwano Go imieniem: Przedziwny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Księżę Pokoju. Wielkie będzie Jego panowanie w pokoju bez granic na tronie Dawida i nad jego królestwem, które On umocni prawem i sprawiedliwością, odtąd i na wieki. Zazdrosna miłość Pana Zastępów tego dokona*” (Iz 9,5-6). Izajasz przyznaje mu atrybuty pełnej władzy, którą podkreślają niezwykle imiona: „*Przedziwny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Księżę Pokoju*”. Wszystkie one podkreślają nadzwyczajne przymioty Mesjasza z rodu Dawida, a trzy pierwsze przypisują mu prerogatywy właściwe samemu Bogu. Jego panowanie będzie się charakteryzować: powszechnością, trwałością i wiecznością, a jego królestwo będzie utwierdzone przez: prawo, sprawiedliwość i pokój (Iz 9,6)⁵. To wielkie dzieło zostanie doprowadzone do końca dzięki nieodwołalnej miłości Boga do swojego ludu oraz Jego wierności przymierzu i złożonym obietnicom, o czym zapewnia prorok w ostatnim wersecie (Iz 9,6b)⁶.

Zapowiadane „Dziecię” będzie więc idealnym władcą czasów mesjańskich, a jednocześnie realizatorem wielkich obietnic Bożych.

Dokładnie tak! Zapowiadająca to druga pieśń stanowi nie tylko dalszy ciąg obietnicy nadejścia „Emmanuela”, znanej z Iz 7, ale także jest komentarzem do niej. Z kolei jej kontynuacją jest kolejna – trzecia pieśń – którą odnajdziemy w jedenastym rozdziale Księgi Izajasza (Iz 11,1-9). Podejmuje ona motyw pochodzenia Mesjasza z królewskiej dynastii Dawida, ale jednocześnie kładzie nacisk na jego ścisłą relację z Bogiem: „*I wyrosnie różdżka z pnia Jessego, wypuści odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej*” (Iz 11,1-2). Posługując się wymownym obrazem „*odrośli*” wyrastającej z ukrytego w glebie „*korzenia*” lub świętego „*pnia*” drzewa prorok podkreśla, iż zapowiadany potomek dynastii królewskiej niekoniecznie będzie bezpośrednim następcą któregoś z władców zasiadających na tronie w Jerozolimie, ale równie dobrze może on pojawić się w czasie o wiele późniejszym. W ten sposób – wzbudzając Dawidowi potomka z dynastii uznanej niemal za obumarłą – Jahwe nie tylko pozostanie wierny danemu słowu, ale także w całej pełni okaże swoją wszechmoc⁷.

Pewną nowością jest wzmianka o tym, że zapowiadany Mesjasz będzie cieszył się szczególną asystencją Ducha Bożego.

Rzeczywiście, po raz pierwszy w analizowanych przez nas zapowiedziach prorockich pojawia się zapowiedź, że na Mesjaszu „*spocznie Duch Pański*” (Iz 11,2), czego skutkiem będą niezwykle dary, pogrupowane w trzy pary: „*mądrość i rozum*”, „*rada i męstwo*” oraz „*wiedza i bojaźń Boża*”⁸. Ów potomek Dawida będzie zatem charyzmatykiem na miarę dawnych mężów Bożych (por. np. Lb 11,25;

⁴ Por. J. Homerski, „Pieśni Izajasza o Emmanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, *STV* 14/2 (1976), s. 27.

⁵ Por. T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 101-102.

⁶ Por. E. Zawiszewski, „Komentarz do perykop o Emanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, *RBL* 11/5 (1958), s. 398; J. Homerski, „Pieśni Izajasza o Emmanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, s. 30; T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 103.

⁷ Por. J. Homerski, „Pieśni Izajasza o Emmanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, s. 33; T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 105.

⁸ Szczegółowo każdy z darów Ducha Jahwe omawia w swoim komentarzu: T. Brzegowy, *Księga Izajasza. Cz. 1: rozdziały 1-12. Cz. 1* (Nowy Komentarz Biblijny, t. 22 cz. 1), Częstochowa 2010, s. 614-616.

Sdz 6,34; 11,29; 13,25; 14,6; 1 Sm 16,13; Iz 61,1)⁹. Wzmianka o „*Duchu Pańskim*” podkreśla prawdę, że więź łącząca zapowiadanego Mesjasza z Bogiem jest równie ważna – a nawet ważniejsza – niż więź łącząca go z Dawidem. Przypominają się tutaj znane nam już słowa proroctwa Natana, w których Jahwe deklaruje wyjątkową więź łączącą Go z przyszłym potomkiem królewskim: „*Ja będę mu ojcem, a on będzie mi synem*” (2 Sm 7,14a)¹⁰.

Czym według trzeciej „Pieśni o Emmanuelu” będzie się charakteryzowało panowanie Mesjasza?

Kolejne wersety jedenastego rozdziału przedstawiają rządy zapowiadanego króla, sprawowane w oparciu o prawo i sprawiedliwość: „*Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ani wyrokował według pogłosek; raczej rozsądzi biednych sprawiedliwie i pokornym w kraju wyda słuszny wyrok. Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg uśmierci bezbożnego. Sprawiedliwość będzie mu pasem na biodrach, a wierność przepasaniami lędźwi*” (Iz 11,3-5)¹¹. Warto zwrócić uwagę na to, iż szczególnymi względami będą się cieszyć uciśnieni, ubodzy i ludzie prości – oni zostaną wzięci w opiekę¹². Natomiast tych, którzy dotąd bezkarnie wyzyskiwali innych: ciemieżców i złoczyńców czeka sąd i kara¹³. Z kolei wspomniane w wersecie 5 „*sprawiedliwość*” i „*wierność*” są w Starym Testamencie nade wszystko prerogatywami samego Boga (por. np. Ps 33,4-5; 36,6-7, itd.). A zatem fakt, że Izajasz przypisuje je oczekiwanemu potomkowi rodu Dawida dowodzi, że będzie on sprawiedliwym i praworządnym królem, który stanie się prawdziwym realizatorem królestwa Bożego na ziemi¹⁴.

Ostatnie trzy wersety przynoszą sielankowy obraz ilustrujący powszechnie panujący pokój, jakim naznaczone będzie królestwo mesjańskie: „*Wtedy wilk zamieszka wraz z barankiem, pantera z kozłębem razem leżeć będą, cielę i lew paść się będą pospołu i mały chłopiec będzie je poganiał. Krowa i niedźwiedzica przestawać będą ze sobą przyjaźnie, młode ich razem będą legaty. Lew też jak wół będzie jadł słomę. Niemowlę igrać będzie na gnieździe kobry, dziecko włoży swą rękę do kryjówek żmii. Zła czynić nie będą ani działać na zgubę po całej świętej mej górze, bo kraj się napętni znajomością Pana, na kształt wód, które przepętniają morze*” (Iz 11,6-9). Zwierzęta dzikie i łagodne są tutaj symbolem ludzi gwałtownych i dobrych. Za pomocą obrazów ze świata zwierząt prorok przedstawia więc harmonię i zgodę, jaka zapanuje między ludźmi. Królestwo mesjańskie będzie zatem przywróceniem relacji panujących w Raju, a zakłóconych wskutek grzechu¹⁵.

Jak możemy podsumować oczekiwania mesjańskie, wyrażone w tych dwóch „Pieśniach o Emmanuelu”?

Zapowiadany Mesjasz z pewnością będzie pochodził z rodu Dawida (por. Iz 9,6). Warto jednak zwrócić uwagę na pewien szczegół: jest on określony jako „*różdżka z pnia Jessego*” oraz „*odrośl z jego korzeni*” (Iz 11,1). Wzmianka o „*Jessem*” – ojcu założyciela dynastii – sugeruje, że zapowiadany potomek będzie „*Nowym Dawidem*” (tę myśl rozwiną kolejni prorocy: Jr 31,9; 33,15.17-22; Ez 34,23; 37,24-25). Z kolei nazwanie go „*odroślą*” zdaje się sugerować, że pojawi się on wówczas, gdy dynastia będzie chyliła się ku upadkowi i żaden jej przedstawiciel nie będzie zasiadał na tronie. Jak pień drzewa może się jeszcze odrodzić i wypuścić gałązki, tak samo pień królewski Jessego w przyszłości odrodzi się w jakimś potomku, który bujnie się rozwinie i na którym spełnią się obietnice złożone nie-

⁹ Por. T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 106.

¹⁰ Por. E. Zawiszewski, „Komentarz do perykop o Emanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, s. 401-402.

¹¹ Por. J. Synowiec, *Oto twój król przychodzi*, s. 92-93.

¹² Por. T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 107-108.

¹³ Por. E. Zawiszewski, „Komentarz do perykop o Emanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, s. 400.

¹⁴ Por. J. Homerski, „Pieśni Izajasza o Emanuelu (Iz 7,10-14; 8,23-9,6; 11,1-10)”, s. 36.

¹⁵ T. Brzegowy, *Prorocy Izraela. Cz. 1*, s. 108.

gdyś Dawidowi¹⁶. Ów król będzie cieszył się szczególną więzią z Bogiem. Podkreśla to zarówno informacja, że „*spocznie na nim Duch Pański*” (Iz 11,2), jak też nadanie mu tajemniczych imion, właściwych samemu Jahwe (Iz 9,5). Imiona: „*Przedziwny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Książę Pokoju*” wskazują na osobę, w której objawia się obecność i działanie samego Boga (por. Iz 8,23b; 9,6b). Co ciekawe, wśród tych tytułów nie ma określenia „król”, lecz „książę”. W ten sposób Izajasz konsekwentnie podkreśla, że jedynym w pełnym tego słowa znaczeniu królem w Jerozolimie jest Jahwe, a zasiadający na tronie Dawida potomek – nawet tak wyjątkowy jak zapowiadany Emmanuel – jest tylko Bożym pełnomocnikiem i mandatariuszem¹⁷. Objawienie się zapowiadanego Mesjasza napęłni cały świat radością i weselem (Iz 9,2), gdyż wyzwoli on lud z ucisku (por. Iz 9,3-4), dokona sprawiedliwego osądu (Iz 11,3-4) i zaprowadzi wieczne i powszechne królestwo, które będzie zbudowane na prawie i sprawiedliwości oraz będzie się charakteryzowało trwałym pokojem (por. Iz 9,6; 11,5-9). Szczególnym przywilejem będą się cieszyć ludzie ubodzy i pokorni, podczas gdy gwałtowników i bezbożników spotka zasłużona kara (Iz 11,4)¹⁸.

Gdy słucha się tych zapowiedzi, wyłania się z nich portret zapowiadanego Emmanuela, który do złudzenia przypomina Jezusa Chrystusa, jakiego znamy z kart Ewangelii.

Rzeczywiście, osoba i misja Jezusa stanowi doskonałe wypełnienie zapowiedzi Izajasza. Jest on nie tylko „*Synem Dawida*” (Mt 1,1), ale również „*Synem Bożym*” (Mk 1,1). Jego pojawienie się na świecie zaowocowało powszechną radością i wzbudziło nadzieję na rychłe spełnienie wielkich zapowiedzi prorockich (por. Łk 2,10.20). Już w momencie narodzin Jezusa-Emmanuela aniołowie ogłaszają nastanie ery pokoju: „*Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom, w których sobie upodobał*” (Łk 2,14). W momencie chrztu w Jordanie świadkowie mogą zobaczyć, jak „*Duch Boży*” zstępuje na Niego w postaci gołębicy (Mt 3,16). Śledząc publiczną działalność Jezusa Chrystusa można z łatwością zauważyć, że szczególną uwagę kieruje ku wzgardzonym i opuszczonym, ku grzesznym i zepchniętym na margines społeczny, ku „*tym, którzy się źle mają*”. Dobitnie podkreślił to Zbawiciel w jednej ze swoich mów: „*Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię!*” (Mt 11,28). Wyraźnie ukazują to również „ *błogosławieństwa*”, skierowane ku ubogim, głodnym, płaczącym i znienawidzonym przez ludzi z powodu przynależności do Niego, oraz gorzkie „*biada*” skierowane ku sytym bogaczom i przechwalającym się szydercom (por. Łk 6,20-26). Z kolei całe nauczanie Jezusa koncentruje się wokół tematu „*Królestwa Bożego*”, które z chwilą przyjścia na świat Zbawiciela zostało zainaugurowane (por. Łk 17,21b). Nie bez powodu św. Jan Paweł II, gdy do rozważanych podczas modlitwy różańcowej tajemnic z życia Jezusa i Maryi dodał tajemnice światła, streścił znaczną część publicznej działalności Chrystusa jako: „*Głoszenie Królestwa Bożego i wzywianie do nawrócenia*” (por. Mk 1,15)¹⁹. Trzeba też wspomnieć, że nie tylko współcześni dostrzegali w Chrystusie wypełnienie starotestamentalnych prorocत्व, ale również On sam powołał się na ich autorytet, legitymizując swe posłannictwo.

W jakich okolicznościach to uczynił?

Na przykład przemawiając w synagodze w rodzinnym Nazarecie, gdy odczytawszy fragment Księgi Izajasza (Iz 61,1-2a) deklaruje: „*Dziś spełniły się te słowa, któreście słyszeli!*” (Łk 4,21b)²⁰. Możemy

¹⁶ Por. T. Brzegowy, *Księga Izajasza*, s. 611.

¹⁷ W. Pikor, „Pytanie o mesjański sens Izajaszowych prorocत्व o królewskim potomku. Część II: Iz 8,23b–9,6; 11,1-9”, *ZNKUL* 50/2 (2007), s. 21.

¹⁸ Por. T. Brzegowy, *Księga Izajasza*, s. 616-619.

¹⁹ Por. Jan Paweł II, *List apostolski Rosarium Virginis Mariae. Do biskupów, duchowieństwa i wiernych o różańcu świętym*, Kraków 2002, nr 21.

²⁰ Por. S. Włodarczyk, „Chrystus powołany do głoszenia Dobrej Nowiny (Łk 4,16-30)”, w: *Świadek Chrystusowych cierpień (1 P 5,1). Prace dedykowane Księdzu Profesorowi Adamowi Kubisiowi* (red. Z. Kijas), Kraków 2004, s. 711-727.

też o tym przeczytać w siódmym rozdziale Ewangelii Łukasza, w znanej scenie, w której uczniowie wysłani przez uwięzionego Jana Chrzciciela pytają Jezusa: „Czy ty jesteś Tym, który ma przyjść, czy też innego mamy oczekiwać?” (Łk 7,20; por. Mt 11,4-5). Jan odwołuje się do zapowiedzi prorockich i zachęca Chrystusa, by publicznie zadeklarował ich wypełnienie (por. J 10,24-25). I Jezus to czyni. Odpowiadając na pytanie mówi: „*Idźcie i donieście Janowi to, coście widzieli i słyszeli: niewidomi wzrok odzyskują, chromi chodzą, trędowaci zostają oczyszczeni i głusi słyszą, umarli zmartwychwstają, ubogim głosi się Ewangelię. A błogosławiony jest ten, kto nie zwątpi we Mnie!*” (Łk 7,22). Jezus sięga więc po argument taumatagiczny i skrypturystyczny, to znaczy przypomina zebranych dokonane przez siebie cuda i wskazuje, że są one wypełnieniem zapowiedzi proroków, a tym samym potwierdzają, że jest On zapowiedzianym i oczekiwanym Mesjaszem²¹.

W których miejscach Stary Testament zapowiadał cudotwórczą działalność Mesjasza?

Budując swą odpowiedź, Jezus sięgnął po kompilację tekstów Izajasza (26,19; 29,18; 35,5; 61,1-3), który towarzyszący nadejściu oczekiwanego Mesjasza czas zbawienia przedstawił w obrazach uzdrowień i ewangelizacji ubogich²². Wzmianka o głoszeniu Ewangelii ubogim jest niewątpliwie nawiązaniem do Iz 61,1-3: „*Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim, bym opatrywał rany serc złamanych, żebym zapowiadał wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; abym obwieszczał rok łaski Pańskiej i dzień pomsty naszego Boga; abym pocieszał zasmuconych, bym rozweselił płaczących na Syjonie, abym im wieniec dał zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty smutku, pieśń chwwały zamiast przygnębienia na duchu*” (Iz 61,1-3b)²³. Zapowiedź wskrzeszenia umarłych może być odniesieniem do Iz 26,19: „*Ożyją Twoi umarli, zmartwychwstaną ich trupy, obudzą się i krzykną z radości spoczywający w prochu, bo rosa Twoja jest rosą światłości, a ziemia wyda cienie zmarłych*”. Dla oczyszczenia trędowatych brak jest bezpośredniego starotestamentalnego odniesienia. Pozostałe uzdrowienia są nawiązaniem do Iz 35,5: „*Powiedzcie małodusznym: «Odwagi! Nie bójcie się! Oto wasz Bóg, oto pomsta, przychodzi Boż odплата; On sam przychodzi, by was zbawić!» Wtedy przejrzą oczy niewidomych i uszy głuchych się otworzą. Wtedy chromy wyskoczy jak jeleń i język niemych wesóło wykrzyknie. (...) Odkupieni przez Pana powrócą, przybędą na Syjon z radosnym śpiewem, ze szczęściem wiecznym na czołach; osiągną radość i szczęście, ustąpi smutek i wzdychanie* (Iz 35,4-6a.10)²⁴. Wszystkie te teksty stanowią doskonale uzupełnienie i rozwinięcie myśli zawartych w „Pieśniach o Emmanuelu”. Jezus przypominając te zapowiedzi prorockie wskazuje jednocześnie na ich wypełnienie, co mogli poświadczyć zebrani: „*Idźcie i donieście Janowi to, coście widzieli i słyszeli!*” (Łk 7,22a). Skoro Jezus urzeczywistniał swoim postępowaniem dawne proroctwa mesjańskie, to czyny owe świadczyły jednoznacznie, że jest On zapowiedzianym i oczekiwanym Mesjaszem²⁵.

Jednak nie wszyscy współcześni Jezusowi rozpoznali w Nim zapowiadanego Mesjasza, na którego z takim utęsknieniem czekali. Dlaczego tak się stało?

Rzeczywiście, nie wszyscy Żydzi uznali Jezusa za Mesjasza. Stało się tak pomimo tego, iż można było zobaczyć, jak w Nim spełniają się kolejne proroctwa Starego Testamentu. Na przeszkodzie stanęła

²¹ Por. R. Tomczak, „Argument skrypturystyczny i taumatagiczny w uzasadnieniu boskiego posłannictwa Jezusa z Nazaretu”, CT 66/3 (1996), s. 55-58.

²² Por. R. Tomczak, „Mesjańska funkcja tekstów Izajaszowych zawartych w Mt 11,5-6 i Łk 7,22-23”, SPaR 9 (1999), s. 212.

²³ Por. S. Harężga, „Dobra nowina dla ubogich «sercem» ewangelizacji w świetle Iz 61,1-3b i Łk 4,16-21”, w: *Głosić Ewangelię ubogim* (red. S. Harężga), Sandomierz 2007, s. 133-138.

²⁴ Por. A. Paciorek, *Ewangelia według świętego Mateusza. Wstęp – Przekład z oryginału – Komentarz. Cz. 1: Rozdziały 1 – 13* (Nowy Komentarz Biblijny. Nowy Testament), Częstochowa 2006, s. 495-496. Bardziej wnikliwą analizę tych tekstów można znaleźć w artykule: R. Tomczak, „Mesjańska funkcja tekstów Izajaszowych zawartych w Mt 11,5-6 i Łk 7,22-23”, s. 213-218

²⁵ Por. R. Tomczak, *Argument skrypturystyczny i taumatagiczny w uzasadnieniu boskiego posłannictwa Jezusa z Nazaretu*, s. 55-58.

jednak wizja przyszłego Mesjasza. Żydzi wspominając dawne Królestwo Izraela, które przeżywało lata rozkwitu i świetności pod panowaniem Dawida, oczekiwali jego restauracji. Ich oczekiwania były jednoznacznie polityczne, o czym może świadczyć pełna rozczarowania wypowiedź uczniów rozmawiających z Jezusem w drodze do Emaus: „*A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela*” (Łk 24,21a), a także pytanie, jakie postawili Mu już po zmartwychwstaniu: „*Panie, czy w tym czasie przywrócisz królestwo Izraela?*” (Dz 1,6). Jezusowi jednak nie o takie królestwo chodziło, stąd gdy po rozmnożeniu chleba na pustkowiu tłumy chciały Go obwołać królem, usunął się na miejsce ustronne, by nie dawać podstaw do przypuszczeń, że dąży do przejęcia władzy doczesnej (por. J 6,15). Obwieszczając uroczyście nadejście Królestwa Bożego Jezus wyraźnie zaznaczał, że choć jest ono już obecne pośród ludzi (por. Łk 17,21b), to jednak na obecnym etapie przypomina ziarnko gorczycy (por. Mk 4,30-32) i dopiero w perspektywie eschatologicznej objawi się w całej pełni. Gdy kilka dni przed swoją męką uroczyście wjechał do Jerozolimy, tłum wołał: „*Błogosławiony Król, który przychodzi w imię Pańskie. Pokój w niebie i chwala na wysokościach*” (Łk 19,38). Jezus objawił się jako prawdziwy „*Król Żydowski*”, ale wolny od triumfalizmu. Na pytanie Piłata: „*Czy ty jesteś Królem żydowskim?*” odpowiedział zdecydowanie: „*Tak, Ja nim jestem!*” (Mk 15,2), ale jednocześnie sprecyzował: „*Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, służyłby mi biliby się, abym nie został wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd*” (J 18,36). Jezus objawił się jako „*Zbawiciel*”. Wybawił jednak swój lud nie spod panowania Rzymian, ale od o wiele większego nieszczęścia, jakie ich spotkało – grzechu. Dokonał tego przez swoją śmierć na krzyżu. Stało się to – jak stwierdza św. Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian – „*zgodnie z Pismem*” (por. 1 Kor 15,3). Zapowiedziami męki i śmierci Mesjasza zajmiemy się jednak już w kolejnym wykładzie.

Pytanie: Dlaczego zapowiadany przez Izajasza Emmanuel określony został jako „*różdżka z pnia Jessego*” oraz „*odrośl z jego korzeni*” (Iz 11,1)?

Literatura:

J. Łach, *Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie*, Warszawa 1996.

J. Synowiec, *Oto twój król przychodzi. Mesjasz w pismach Starego Przymierza*, Kraków 1992.

H. Witczyk, „*Jezus z Nazaretu – Emmanuel*”, w: J. Kudasiewicz – H. Witczyk, *Jezus i Ewangelie w ogniu dyskusji. Od H. Reimarus do T. Polaka*, Kielce 2011, s. 291-306.